

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **L. V.**, zastoupeného JUDr. Petrem Kocurem, advokátem se sídlem Osvobození 829, Orlová – Lutyně, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 4. 2020, č. j. 18 A 18/2019 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 27. 11. 2018 č. j. SMO/769051/18/DSC/JeřK, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 9 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „silniční zákon“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 3 000 Kč, byl mu uložen zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu dvou měsíců ode dne právní moci tohoto rozhodnutí, a byla mu uložena povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním přestupku paušální částkou 1 000 Kč zvýšenou o 5 000 Kč v souvislosti s vypracováním znaleckého posudku. Přestupku se měl žalobce (z nedbalosti) dopustit tím, že dne 22. 5.

2018 v 7:29 hod. řídil osobní motorové vozidlo Audi, RZ X, po ulici Podzámčí ve Slezské Ostravě, ve směru jízdy od ulice Těšínské k ulici Na Karolině, přičemž při vjíždění na železniční přejezd tramvajové dopravy Dopravního podniku Ostrava, a. s., nerespektoval svislou dopravní značku P 6 „Stůj, dej přednost v jízdě!“, doplněnou o svislou dopravní značku A 32b „Výstražný kříž pro železniční přejezd vícekolejný“, na železniční přejezd vjel přesto, že byla vidět zleva přijíždějící tramvajová souprava T3, e.č. 929/941, v důsledku čehož došlo ke střetu obou vozidel. Tímto jednáním měl žalobce porušit § 29 odst. 1 písm. d) silničního zákona.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 2. 2019 č. j. MSK 174817/2018, bylo odvolání zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě (dále též „krajský soud“) zamítl shora označeným rozsudkem. Krajský soud nepřisvědčil žalobci, že z důvodu nedostatečných rozhledových podmínek nemohl dopravní nehodě zabránit. Krajský soud konstatoval, že z fotografií založených ve spise je zřejmé, že travnatý porost nacházející se podél kolejí v úrovni dopravního značení žalobci nebránil ve výhledu. Je patrné, že v době dopravní nehody sice nebyla posečena tráva, travnatý porost nicméně rozhodně nebyl takový, aby žalobci bránil ve výhledu na tramvaj přijíždějící zleva. Krajský soud nesouhlasil ani s námitkou poukazující na nemožnost vycházet z fotografií z důvodu, že nezachycují výhledové poměry řidiče. Pripustil, že v rámci fotodokumentace policisté pořídili rovněž několik fotografií z kapoty žalcobcova vozidla, jak namítal žalobce v žalobě, tyto fotografie však nesouvisely s rozhledovými poměry žalobce a nebyly použity pro odůvodnění správních rozhodnutí. Správní orgány nepochybily ani tím, že neprovedly žalobcem navrhované důkazy pořízením nové fotodokumentace z místa dopravní nehody či vyžádáním zprávy od Dopravního podniku města Ostrava ohledně travnatého porostu; tyto důkazy by byly zcela nadbytečné. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz, a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatele byl skutkový stav zjištěn nesprávně, resp. neúplně. Zdůraznil, že v dané situaci nemohl své vozidlo zastavit před dopravními značkami A 32b „Výstražný kříž pro železniční přejezd vícekolejný“ a B 6 „Stůj, dej přednost v jízdě!“, jak mu vytýkají správní orgány i soud. V tomto místě totiž nebyl dostatečný rozhled doleva a doprava. Nejbližším možným místem, z něhož byl patřičný rozhled, bylo až místo před kolejemi, kde skutečně zastavil. Stěžovatel zpochybnil fotodokumentaci pořízenou po nehodě. Tato fotodokumentace byla pořízena z nesprávného místa, konkrétně z jiného pohledu, než měl stěžovatel jako řidič vozidla. Krajský soud přes návrhy stěžovatele nenechal provést novou fotodokumentaci z místa

pokračování

výhledu řidiče ani si nevyžádal vyjádření Dopravního podniku města Ostrava za účelem zjištění, kdy byla v místě nehody naposledy posečena tráva před dopravní nehodou. Stěžovatel dále uvedl, že na předmětné nehodě nese vinu řidička tramvaje, která v rozporu s právními předpisy jela podstatně vyšší rychlostí, než byla povinna jet. Druhou hlavní příčinou nehody byla dle stěžovatele skutečnost, že Dopravní podnik města Ostravy porušil svoji povinnost udržovat před přejezdem řádné rozhledové podmínky, tj. udržovat trávu ve výšce, která by neomezovala rozhled v místě přejezdu kolejí. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazoval na vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[8] Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[9] Podle Nejvyššího správního soudu nedošlo v řízení před správními orgány k vadám ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS.: „v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodných pochybností z nich vyplývá přesvědčivý závěr o tom, že stěžovatel naplnil § 125c odst. 1 písm. f) bod 9 silničního zákona.

[10] Podle Nejvyššího správního soudu obsah správního spisu poskytuje dostatečný podklad pro závěr, že stěžovatel svým jednáním porušil povinnost řidiče uloženou v § 29 odst. 1 písm. d) silničního zákona, resp. spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 9 téhož zákona.

[11] Stěžovatel konkrétně namítal, že v dané situaci nemohl své vozidlo zastavit před dopravními značkami A 32b „Výstražný kříž pro železniční přejezd vícekolejný“ a B 6 „Stůj, dej přednost v jízdě!“, jak mu vytýkají správní orgány i soud. V tomto místě totiž nebyl dostatečný rozhled. Stěžovatel zpochybnil i fotodokumentaci pořízenou po nehodě. Tato fotodokumentace byla pořízena z nesprávného místa, konkrétně z jiného pohledu, než měl stěžovatel jako řidič vozidla.

[12] Nejvyšší správní soud mu nepřisvědčil. Plně souhlasí se závěry správních orgánů a krajského soudu, na které odkazuje. Nad jejich rámec dodává, že obsahem správního spisu je dostatek fotografií jednoznačně zachycujících dopravní situaci v daném místě, umístění dopravního značení, jakož i rozsah travnatého pásu. Z fotografií nevyplývá, že by travnatý pás bránil stěžovateli ve výhledu na trať. Některé z fotografií byly přitom pořízeny přímo z interiéru vozidla řízeného stěžovatelem. Poukázat lze např. na fotografii č. 33 (která je pořízena z interiéru stěžovatelova vozidla pohledem přes okno levých předních dveří na úrovni hlavy řidiče přibližně 4 metry od pravé koleje), ze které vyplývají dostatečné rozhledové podmínky řidiče sedícího ve voze směrem doleva na drážní těleso. Obdobně viz i další fotografie (např. na stranách 7, 10 a 11 znaleckého posudku Ing. Petra Schulmeistera, popř. další části tohoto posudku). Další fotografie, které jsou obsahem správního spisu, mj. i fotografie pořízená z úrovně kapoty stěžovatelova auta, na kterou stěžovatel poukazoval, pak jen dokreslují celkovou situaci a nebyly použity pro posouzení rozhledových podmínek stěžovatele. Nutno dodat, že správní rozhodnutí stojí na porušení § 29 odst. 1 písm. d) silničního zákona, přičemž správní spis poskytuje jednoznačnou oporu pro závěr, že stěžovatel tam stanovenou povinnost nerespektoval. S ohledem na uvedené správní orgány a krajský soud nepochybily, pokud pro nadbytečnost nevyhověly důkazním návrhům stěžovatele (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011 - 121, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 - 51, či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03, ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05, ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 14. 11. 2002, sp. zn. III. ÚS 285/02, ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 1215/11 atp.).

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti dále vyjádřil názor, že příčinami nehody byly rychlá jízda řidičky tramvaje a skutečnost, že Dopravní podnik města Ostravy porušil svoji povinnost udržovat před přejezdem travu ve výšce neomezující rozhled. Pokud jde o první tvrzenou příčinu, stěžovatel rychlou jízdu řidičky tramvaje nenamítal v žalobě, jde tedy o námitku nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „*ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49). Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval např. v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. představuje zavedení koncentračního principu do řízení před Nejvyšším správním soudem. Užití tohoto principu lze považovat za zcela

pokračování

racionální, neboť zajišťuje, aby výhrady účastníků řízení proti (zde) pravomocnému správnímu rozhodnutí byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, přičemž Nejvyšší správní soud přezkoumá již pouze zákonnost závěrů krajských soudů k jednotlivým skutkovým a právním otázkám, které jim byly v žalobách předestřeny (promítly-li se, pochopitelně, do námitek kasačních). Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011 - 89). Jelikož uvedenou námitku stěžovatel neuplatnil v podané žalobě, ač tak učinit mohl, Nejvyšší správní soud se jí nemohl dále zabývat. Výše uvedené tvrzení totiž nebylo v řízení před krajským soudem vůbec předneseno, poprvé bylo uplatněno až v kasační stížnosti, a proto představuje právní novum, ke kterému Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Z procesní opatrnosti soud dodává, že takové tvrzení stěžovatele nemá žádnou oporu ve správním spisu, přičemž ani stěžovatel nepředložil v řízení o kasační stížnosti žádný podklad, ze kterého by bylo lze takový závěr jednoznačně učinit. S výškou travního porostu v místě přejezdu se pak Nejvyšší správní soud vypořádal již výše. Nejvyšší správní soud dodává, že předmětem tohoto řízení nebyla zákonnost umístění dopravních značek, ale jejich nerespektování stěžovatelem.

[14] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady či nezákonnosti, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich závěry mají plnou oporu v právní úpravě a správních spisu. Kasační soud proto na uvedená rozhodnutí v podrobnostech odkazuje.

[15] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu